

www.jollibread.com

Títol original: *Treasure island*, Robert L. Stevenson

© De l'adaptació del text: 2022, Ana Alonso

© De les il·lustracions: 2022, Laura Rubio

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telefón: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-008-9

Dipòsit legal: M-591-2023

Printed in Spain - Imprès a Espanya

Primera edició: maig de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

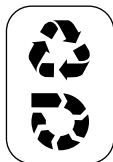
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Robert L. Stevenson

**L'ILLA
DEL TRESOR**

jollibre

1

EL VELL BUCANER

UN LLOP DE MAR A LA POSADA DE L'ALMIRALL BENBOW

n resposta a la petició del senyor Trelawney, el doctor Livesey i els altres cavallers que m'han pregat que escrigui tots els detalls relacionats amb l'illa del tresor, de cap a fi i sense reservar-me res llevat de la situació exacta de l'illa, on encara queden riqueses amagades, agafo la ploma l'any de gràcia de 17... i torno als temps en què el meu pare regentava la posada de l'Almirall Benbow, quan el vell llop de mar amb una marca de sabre a la cara es va allotjar per primera vegada sota el nostre sostre.

Recordo com si fos ahir com va entrar coixejant a la posada, seguit d'un home que duia el seu cofre en un carretó. La cua greixosa li queia sobre les espatlles de la bruta jaqueta blava, tenia les mans rugoses i les ungles negres, i la cicatriu pàl·lida d'un tall de sabre li travessava la galta. El recordo mirant al seu voltant mentre xiulava i després va començar a cantar amb una veu rogallosa aquella vella cançó marinera que tantes vegades li vaig sentir després. Tot seguit, va tustar la porta amb un tros de bastó que duia i, en veure aparèixer el meu pare, li va demanar un got de rom.

Quan l'hi van portar se'l va beure a poc a poc, assaborint-lo com un expert, mentre mirava cap als penya-segats.

*Quinze homes sobre el cofre de l'home mort,
oh, oh, oh..., i una ampolla de rom!*

—No està malament aquesta cala —va dir finalment—. I aquesta cofurna tampoc. Hi ve gaire gent, amic meu?

El meu pare li va dir que no, per desgràcia.

—Molt bé —li va contestar—; em va d'allò més bé. Eh, tu, camarada, ajuda'm a pujar el cofre —va dir a l'home del carretó—. Em quedaré aquí un temps. Soc un home senzill. Rom i ous amb bacó, és tot el que em cal, i aquesta vista per vigilar els vaixells. I com m'heu de dir? Capità, digueu-me capità. Ah..., ja veig què us amoïna... Aquí teniu. —I va llançar tres o quatre monedes d'or al taulell—. Aviseu-me quan us en calguin més.

Amb aquella manera de parlar i aquella roba, no tenia aspecte d'haver manat mai; però sí que podria haver estat un contramestre acostumat que l'obeïssin. L'home del carretó ens va dir que havia baixat de la diligència el matí anterior al Royal George, que havia preguntat quines posades hi havia a la costa i, en sentir parlar bé de la nostra i en saber que era força solitària, l'havia triada com a lloc de residència. Això va ser tot el que en vam poder esbrinar. Generalment era un home molt callat. Es passava el dia rondant per la cala o pels penya-segats amb una ullera de llarga vista de llautó.

QUAN TORNAVA
AL CAPVESPRE,
SEMPRE FEIA
LA MATEIXA
PREGUNTA:

HA VINGUT CAP
MARINER?

NO...

QUAN LA RESPOSTA ERA
NEGATIVA, S'ASSEIA A BEURE
AL COSTAT DE LA LLAR DE FOC.

I SI ALGÚ LI PARLAVA,
REBUFAVA I SE'L MIRAVA
AMB HOSTILITAT.

AMIC,
VOLEU...?

FINS QUE TOTS ENS VAM ADONAR
QUE ERA MILLOR DEIXAR-LO AL
SEU AIRE.

JO... PERDONEU.

EN CANVI, QUAN SABIA
QUE HI HAVIA ALGUN
MARINER A LA POSADA,
L'ESPIAVA A TRAVÉS DE LA
CORTINA.

NO EL CONEC.
MILLOR...

AVIAT VAM ENTENDRE QUE
INTENTAVA EVITAR TROBAR-SE
AMB ELS DEL SEU OFICI.

CAPITÀ, QUE
NO SOPEU
AVUI?

NO..., ME'N VAIG
A DORMIR.

ERA EVIDENT
QUE NO
VOLIA CRIDAR
L'ATENCIÓ.

En certa manera, jo compartia la seva preocupació, perquè un dia m'havia portat a part i m'havia promès una moneda de plata de quatre penics cada mes si l'ajudava a mantenir l'ull obert per si arribava un home de mar amb una sola cama; en aquest cas havia d'avisar-lo de seguida. De vegades, quan començava un mes nou i jo li demanava la paga, ell somreia burleta i em mirava de dalt a baix; però abans que s'acabés la setmana s'ho pensava millor, em donava la moneda i em repetia l'ordre de vigilar per si apareixia «l'home de mar amb una sola cama». Aquell personatge es va colar en els meus somnis, com calia esperar. A les nits de tempesta, quan el vent sacsejava cada racó de la casa i l'escuma rugia a la cala i s'enfilava cap als penya-segats, em semblava veure'l en mil maneres diferents. De vegades la cama estava tallada pel genoll, d'altres pel maluc; de vegades es tractava d'una criatura monstruosa que mai no havia tingut més que una cama al centre del cos. Veure-la saltar, córrer i perseguir-me era el pitjor dels malsons, i, fent balanç, crec que em van sortir massa cares aquelles monedes mensuals que vaig pagar amb les meves horribles fantasies.

Però, tot i que em terroritzava pensar en el mariner d'una sola cama, la veritat és que temia el capità molt menys que tots els que m'envoltaven. Algunes nits prenia més rom del que el seu cap podia aguantar. En aquells casos, sovint es posava a cantar les seves antigues i salvatges cançons marineres sense ficar-se amb ningú, però altres vegades demanava una ronda general i obligava tots els presents a sentir les seves històries o a cantar els cors de

les seves melodies. Recordo com tremolava tota la casa al so de la tornada «oh, oh, oh, i una ampolla de rom!», amb tot el veïnat cantant a esgarips com si els hi anés la vida, cadascú intentant que la seva veu sonés més forta que la dels altres, per passar desapercebut. Perquè en aquells atacs el capità es convertia en el més gran perdonavides que us pugueu imaginar. Exigia silenci colpejant la taula amb la mà, es tornava boig d'ira si li preguntaven res o si ningú no feia preguntes i li semblava que no estàvem escoltant la seva història. Tampoc permetia que ningú abandonés la posada fins que queia rodó de tant beure i es retirava arrossegant-se a la seva habitació.

Les seves històries eren el que terroritzava més la gent. Històries espantoses sobre gent penjada a la forca, i passejades per «la post», i tempestes marines, i tota mena de gestes brutals als dominis espanyols. Pel que explicava, devia haver viscut entre els homes més malvats que han solcat els mars, i el llenguatge en què relatava aquelles històries escandalitzava els senzills camperols gairebé tant com els crims que descrivia. El meu pare sempre deia que ens arruïnaria, perquè la gent es cansaria de venir que la tiranitzessin i l'espantessin fins a tornar tremolant als seus llits; jo, en realitat, penso que la seva presència ens va anar bé. La gent passava por al moment, però després, en recordar-ho, els agradava. Era tot un esdeveniment en la tranquil·la vida del camp, i fins i tot es va formar un grup de joves que asseguraven admirar-lo, l'anomenaven «un veritable llop de mar» i afirmaven que homes com ell eren els que havien fet gran Anglaterra.

En un aspecte, però, sí que semblava entestat a arruïnar-nos, perquè continuava allà setmana rere setmana i mes rere mes molt després que els seus diners acabessin de cobrir les despeses, i, tot i així, el meu pare mai no es va atrevir a insistir que li pagués més. Si mai ho esmentava, el capità esbufegava amb tanta energia que semblava que li sortia un mugit i mirava el meu pare amb fixesa fins a obligar-lo a fugir de l'habitació. Recordo veure'l recaragolant-se les mans després d'alguna d'aquelles reaccions, i estic segur que la preocupació i el terror en què vivia van contribuir a la seva mort prematura.

Durant tot el temps que es va estar amb nosaltres, el capità mai no es va canviar la roba, excepte una vegada que va comprar unes mitges a un quincallaire. Un dia li va caure una de les ales del barret i, a partir de llavors, la va portar sempre penjant, malgrat que el molestava quan bufava el vent. Recordo l'aspecte de la jaqueta, que ell mateix apedaçava a l'habitació i que, cap al final, no era més que un esquinçall. Mai no va escriure o va rebre una carta, no va parlar mai amb ningú a part dels veïns, i amb aquests, generalment, només quan estava begut. Cap de nosaltres no havia vist mai obert el seu cofre de mariner.

Només una vegada es va enfadar, i va ser cap al final, quan el meu pobre pare ja estava molt malalt. El doctor Livesey va venir a mitja tarda a veure el pacient, va sopar amb nosaltres i després va baixar al saló a fumar-se una pipa mentre esperava que el seu cavall baixés del llogaret, ja que a l'Almirall Benbow no teníem estables. El vaig seguir, i recordo que em vaig fixar en el contrast

entre el radiant i pulcre doctor, amb la perruca empolsada, els ulls negres i els bons modals, i aquell espantaocells de pirata nostre engatat de rom, esfondrat sobre la taula. De sobte, el capità va començar a taral·lejar la seva eterna cançó:

*Quinze homes sobre el cofre de l'home mort,
oh, oh, oh, i una ampolla de rom!
Beuen i el diable fa la resta,
oh, oh, oh, i una ampolla de rom!*

Al principi jo havia suposat que el cofre de l'home mort era aquell mateix bagul enorme que tenia a l'habitació, i la seva imatge es barrejava en els meus malsons amb la del mariner d'una sola cama. Però a aquelles alçades ja havia deixat de parar atenció a la cançó. Qui la va sentir per primera vegada aquella tarda va ser el doctor Livesey. Vaig observar que no li agradava, perquè va mirar el capità amb mala cara abans de prosseguir la xerrada amb el vell Taylor, el jardiner, sobre una cura per al reuma. Mentrestant, el capità s'havia anat animant amb la seva pròpia música i va acabar colpejant la taula amb la mà en un gest característic d'ell, exigint silenci. Totes les veus van callar alhora excepte la del doctor Livesey, que va continuar parlant com si res. El capità el va observar amb irritació un instant, va tornar a colpejar amb la mà, el va mirar amb més irritació encara i, finalment, va dir una paraulota i va cridar:

—Silenci a les cobertes!

—Em parleu a mi, senyor? —va fer el doctor; i quan el capità, amb un nou renec, li va dir que sí, va continuar—: Només tinc una cosa a dir-vos, senyor, i és que, si continueu bevent rom a aquest ritme, el món es lliurarà aviat d'un gran pocavergonya.

La fúria del vell mariner va ser espantosa. Es va posar dret d'un salt, va obrir la navalla de mariner i, sostenint-la en equilibri sobre el palmell de la mà, va amenaçar de clavar el doctor a la paret.

El doctor ni tan sols es va moure. Va continuar parlant en el mateix to, prou alt com perquè tothom pogués sentir-lo, però totalment ferm i serè:

—Si no us fiquen de nou la navalla a la butxaca immediatament, us prometo pel meu honor que acabareu a la forca.

A continuació, van sostenir una batalla de mirades. Però el capità no va trigar a rendir-se. Va desar l'arma i va tornar al seient rondinant com un gos apallissat.

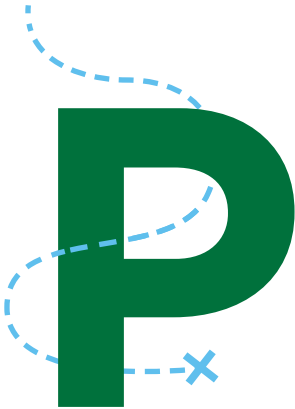
—I ara, senyor —va continuar el doctor—, ja queestic al corrent que tenim al districte un individu de la vostra mena, estigueu segur que us estaré vigilant nit i dia. No soc només metge, també soc magistrat, i si m'arriba el més mínim rumor d'una queixa sobre vós, encara que sigui tan sols sobre les vostres males maneres, com les que heu demostrat aquesta nit, prendré mesures immediates perquè us busquin i us detinguin. Deixem-ho aquí.

Poc després va arribar el cavall i el doctor Livesey va marxar; però aquella nit el capità es va mantenir tranquil, i així va continuar unes quantes nits més.

NEGRE APAREIX I DESAPAREIX

oc després d'allò va tenir lloc el primer d'una sèrie de misteriosos esdeveniments que ens van acabar deslliurant del capità, tot i que no, com es veurà, dels seus assumptes. Era un hivern glacial, amb llargues gelades i terribles tempestes, i des del principi ens vam adonar que el meu pare no arribaria a la primavera. S'anava consumint dia rere dia, i la mare i jo havíem de carregar tot el pes del negoci. Teníem massa feina per ocupar-nos del nostre desagradable hoste.

Els fets es van produir un gèlid matí de gener, molt d'hora. La cala era coberta de gebre i l'escuma llepava suaument les pedres, amb el sol que ja sortia sobre els turons. El capità s'havia llevat abans del que era habitual i havia baixat a la platja, amb el sabre penjant sota els amplis faldons de la vella jaqueta blava, la ullera de llarga vista sota el braç i el barret tirat enrere. Recordo que el seu alè flotava com si fos fum, i l'última cosa que li vaig sentir dir abans de desaparèixer darrere d'una roca va ser un rene-

indignat, com si al seu interior encara continués pensant en la topada amb el doctor Livesey.

La mare era a dalt amb el pare i jo estava parant la taula de l'esmorzar a l'espera que el capità tornés quan es va obrir la porta de la taverna i hi va entrar un home que no havia vist mai abans. Era un paio pàl·lid i alt, i li faltaven dos dits de la mà esquerra. Tot i que duia un sabre, no tenia pinta de lluitador. Jo estava sempre a l'aguait per si hi apareixia algun mariner, tant si tenia una sola cama com totes dues, i recordo que aquell home em va deixar perplex. No tenia aspecte de ser un llop de mar i, tanmateix, transmetia un cert aire mariner.

Li vaig preguntar què volia i em va demanar rom; estava a punt d'anar-lo a buscar quan es va asseure en una de les taules i em va fer un gest perquè m'hi atansés.

—Vine aquí, noi. Acosta't una mica —em va dir. Vaig fer un pas cap a ell.

—Aquesta taula és per al meu amic Bill? —va preguntar en to burleta. Li vaig dir que no sabia qui era en Bill i que la taula era per a un home que s'allotjava a casa nostra i que es feia dir «el capità».

—Bé —va dir—. El meu camarada Bill es podria fer dir «capità», per què no? Té un tall a la galta i unes maneres encantadores, sobretot quan beu, el meu estimat Bill. Diguem, per dir alguna cosa, que aquest capità teu té una cicatriu i que aquesta cicatriu és a la galta dreta. Ah..., ho veus? T'ho he dit. Bé, així que en Bill és aquí, a la posada?

Li vaig contestar que havia sortit a fer un volt.

—I cap a on, nano? Cap a quina direcció ha anat?

Vaig assenyalar cap a les roques i, després de dir-li quan era probable que tornés i de respondre altres preguntes, l'home em va dir:

—Molt bé... Aquesta sorpresa li agradarà tant com fer un beure, al meu amic Bill.

La seva expressió en dir allò no era gens agradable, i vaig tenir la impressió que s'equivocava, però no era cosa meva. D'altra banda, no sabia ben bé què fer. El desconegut es va quedar esperant a la porta de la posada, aguantant la cantonada com un gat que espera un ratolí. Jo també vaig sortir a mirar, però em va cridar immediatament i, com que no el vaig obeir a l'instant, em va repetir l'ordre amb un renech que em va fer fer un bot. Quan vaig tornar, va recuperar la seva actitud anterior, entre afalagadora i despectiva. Em feia copets a l'espatlla, em deia que era un bon minyó i que m'havia agafat afecte.

—Jo també tinc un fill —va assegurar—, tan semblant a tu com una gota d'aigua a una altra, i és l'orgull de la meua vida. Però el més important per als nois és la disciplina, fill, la disciplina. Si haguessis navegat amb en Bill, ho sabries prou bé. I mira, justament aquí ve el meu company Bill amb la ullera de llarga vista sota el braç, beneït sigui. Tu i jo ens amagarem a la taverna per donar-li una petita sorpresa... Beneït sigui una altra vegada!

Mentre parlava, l'estrany va recular fins a la taverna i em va col·locar darrere seu a la cantonada perquè tots dos quedéssim

amagats per la porta quan s'obrí. Jo estava nerviós i espantat, com és fàcil imaginar, i els meus temors van augmentar en veure que el desconegut també tenia força por. Va agafar el puny del petit sabre i el va desembeinar. Mentre esperàvem, s'empassava saliva constantment, com si tingués un nus a la gola.

Per fi va entrar el capità, va tancar la porta amb un cop i, sense mirar a dreta ni esquerra, se'n va anar directe a la taula on l'esperava l'esmorzar.

—Bill —va dir el desconegut en un to que intentava sonar agosarat i ferm.

El capità va girar sobre els talons i es va enfrontar a nosaltres. Estava pàl·lid com si tingués al davant un fantasma o el mateix diable; en aquell moment vaig sentir llàstima per ell, en veure'l tan vell i malalt.

—Apa, Bill, em coneixes. Has de reconèixer un vell company d'aventures, Bill —va insistir el desconegut.

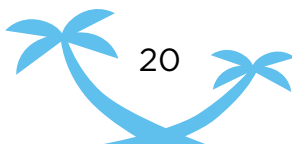
El capità va ofegar una exclamació.

—Gos Negre... —va grunyar.

—Per servir-vos! —va contestar l'altre, una mica més relaxat—. El Gos Negre en persona, que ha vingut a veure el seu vell camarada Bill a la posada de l'Almirall Benbow. Ai, Bill, Bill... Quant de temps que ha passat des que vaig perdre les meves dues urpes! —va exclamar mentre alçava la mà mutilada.

—Molt bé, em buscaves. I ja m'has trobat. Què vols?

—Ets ben bé tu, Bill, directe al gra —va contestar en Gos Negre—. Li demanaré un got de rom a aquest noi, que m'ha caigut

molt bé, i si et sembla ens asseiem i parlem clar, com vells camarades.

Quan vaig tornar amb el rom, tots dos s'havien assegut a la taula del capità. En Gos Negre s'estava al costat de la porta i una mica girat, com per tenir un ull posat al seu antic company i l'altre en la possible retirada.

Em van ordenar que me n'anés i que deixés la porta ben oberta.

—Res d'espigar pel forat del pany, nano —em va dir en Gos Negre.

EM VAIG QUEDAR ESCOLTANT
DARRERE DE LA CORTINA...

NO, NO I
NO!

EN GOS NEGRE VA CONTESTAR
UNA COSA QUE NO VAIG
ENTENDRE. EL CAPITÀ VA CLAVAR
UN COP A LA TAULA.

SI ENS PENGEN,
ENS PENJARAN
A TOTS!

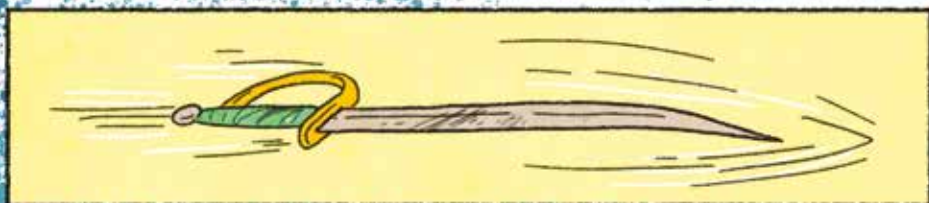
DE SOBTE, ES VA DESFERMAR
UNA EXPLOSIÓ DE COPS
I RENECS.

AIIII!!!

PUM
PAF

EL CAPITÀ VA LLANÇAR
UN ÚLTIM ATAC AMB
EL GANIVET...

QUE ES VA
CLAVAR EN EL
RÈTOL DE LA
POSADA.

JIM... PORTA'M
ROM....

CAPITÀ!

Vaig córrer a agafar el rom, però estava tan nerviós que se'm va trencar un got i vaig fer malbé l'aixeta del barril. Mentre intentava arreglar-la vaig sentir una pesada caiguda a la taverna i, en entrar-hi, vaig veure el capità estès a terra. Alhora, la mare, alarmada pels crits i la baralla, va baixar corrent les escales per ajudar-me. Entre tots dos li vam alçar el cap. Respirava amb feines i treballs, tenia els ulls tancats i molt mal color de cara.

—Déu del cel —va exclamar la mare—, quina desgràcia per al negoci! I amb el teu pobre pare malalt!

No teníem ni idea de com ajudar el capità i estàvem convençuts que era a un pas de la mort. Vaig anar a buscar el rom i vaig intentar fer-n'hi beure, però tenia les dents serrades i les mandíbules fortes com el ferro. Va ser un alleugeriment que en aquell moment s'obrí la porta i aparegués el doctor Livesey, que venia a veure el meu pare.

—Ai, doctor, què fem? —va preguntar la mare—. On té la ferida?

—No em vingueu amb romanços! Aquest home no té cap ferida, sinó que ha patit un atac, tal com el vaig avisar. Senyora Hawkins, pugeu a atendre el vostre marit i, si pot ser, no li expliqueu res de tot això. Jo faré tot el possible per salvar la vida d'aquest individu. Jim, porta'm una palangana.

Quan vaig tornar amb la palangana, el doctor ja havia esquinçat la màniga del capità, i n'havia deixat exposat el braç muscular. Tenia diversos tatuatges: «Que hi hagi sort», «Un bon vent» i «Visca Billy Bones» eren les inscripcions pulcrament gravades a

l'avantbraç; i a prop de l'espatlla tenia un dibuix d'un patíbul amb un home penjat, ben fet, segons que em va semblar.

—Profètic —va dir el doctor mentre tocava aquella imatge amb el dit—. I ara, capità Billy Bones, si és que us dieu així, farem un cop d'ull al color de la vostra sang. Jim, et fa por la sang?

—No, senyor —vaig contestar.

—Molt bé. Doncs, aguanta la palangana.

Ell va agafar la llanceta i li va obrir una vena. En va sortir molta sang abans que els ulls del capità s'obrissin i llancessin una mirada confusa al seu voltant. Primer va reconèixer el doctor i va arrufar les celles; després, la seva mirada es va posar en mi i va semblar alleujat... Però de sobte va canviar de color i va intentar incorporar-se cridant:

—On és en Gos Negre?

—Aquí no hi ha cap gos negre —va dir el doctor—, llevat el que teniu tatuat a l'esquena. Heu estat bevent rom i heu tingut un atac, com us vaig avisar. I jo, força a desgrat, us he arrabassat de la tomba. Ara, senyor Bones...

—No em dic així —va interrompre.

—M'és igual —va replicar el doctor—. És el nom d'un bucaner que conec, i us anomeno així perquè és curt, i el que us he de dir és el següent: un got de rom no us matarà, però si en preneu un en voldreu un altre, i un altre, i m'hi jugo la perruca que, si no ho deixeu del tot, us morireu, oi que m'enteneu? Us morireu i anireu on us correspon, com diu la Bíblia. Feu un esforç. Per aquesta vegada, us ajudaré a ficar-vos al llit.

Entre tots dos, amb penes i treballs, vam poder pujar-lo a la seva habitació i ajeure'l al llit, on es va repenjar sobre el coixí com si estigués a punt de desmaiar-se.

—Bé, ja ho sabeu. El rom vol dir la mort. Ja us ho he dit i em quedo amb la consciència tranquil·la.

Dit això va anar a veure el meu pare, i se'm va endur agafat del braç.

—No és res —va dir així que va tancar la porta—. Li he tret prou sang perquè estigui tranquil uns dies. S'hauria de quedar una setmana on és. És el millor per a ell i per a vosaltres. En tot cas, del proper atac, no se'n sortirà.

